

I

De valstrik

Het is allemaal ergens in de vorige eeuw begonnen, in een tijd waarin geliefden elkaar brieven stuurden die ze in enveloppen deden. Soms gebruikten ze gekleurde inkt om van hun liefde te getuigen, of besprenkelden ze hun schrijfpapier met parfum.

Plough Lane 41,
Hampstead,
Londen NW3

maandag, 2 juni 1980

Liefste Ned,

Het spijt me van het luchtje. Ik hoop dat je deze brief ergens hebt opengemaakt waar je helemaal alleen bent. Anders pesten ze je dood. Het heet Rive Gauche, dus ik voel me een beetje als Simone de Beauvoir en ik hoop dat jij je voelt als Jean-Paul Sartre. Eigenlijk hoop ik van niet, want als je het mij vraagt heeft hij zich tegenover haar nogal achterlijk gedragen. Ik schrijf dit boven na een ruzie met Pete en Hillary. Ha, ha, ha! Pete en Hillary, Pete en Hillary, Pete en Hillary. Je vindt het vreselijk hè, als ik ze zo noem? Ik hou ontzettend veel van je. Als je mijn dagboek zag, zou je het besterven. Ik heb vanochtend twee hele bladzijden geschreven. Ik heb een lijst opgesteld van alles wat heerlijk en fantastisch

aan je is en op een dag als we voor altijd bij elkaar zijn laat ik het je misschien wel lezen en dan besterf je het wéér.

Ik heb je geschreven dat je ouderwets bent.

Punt één: de eerste keer dat we elkaar zagen stond jij op toen ik binnenkwam, wat lief was, maar het was in het Hard Rock Café en ik kwam uit de keuken om je bestelling op te nemen.

Punt twee: telkens als ik pap en mam Pete en Hillary noem, krijg je een rooie kop en knijp je je lippen samen.

Punt drie: toen je voor het eerst met Pete en – oké, jij je zin – toen je voor het eerst met pap en mam sprak, heb je ze door laten bazelen over particulier onderwijs en de gezondheidszorg en hoe vreselijk het daarmee is gesteld en wat een ramp de regering is en je hebt geen wóórd gezegd. Dat je vader voor de Conservatieven in het Lagerhuis zit, bedoel ik. Je hebt heel leuk over het weer zitten praten en onbegrijpelijk over cricket. Maar je hebt niks laten merken.

En daar ging die ruzie vandaag nou juist over. Je vader was tussen de middag op *Weekend World*, je hebt hem schijnbaarlijk wel gezien. (Trouwens, ik hou van je, jezus, ik hou van je.) ‘Waar halen ze die lui vandáán?’ blafte Pete, terwijl hij naar de televisie wees. ‘Waar halen ze die lui in hémelsnaam vandaan?’

‘Welke lui?’ vroeg ik kil terwijl ik me voorbereidde op een ruzie.

‘Lieden,’ zei Hillary.

‘Die levende anachronismen met hun tweed jasjes,’ zei Pete. ‘Moet je die ouwe zak zien. Wat voor recht heeft hij om het over de mijnwerkers te hebben? Hij zou nog geen brok steenkool herkennen als het in zijn bord ossenstaartsoep viel.’

‘Herinner je je die jongen nog waar ik vorige week mee thuiskwam?’ vroeg ik, met wat neutrale waarnemers vast en zeker een ijzige kalmte zouden hebben genoemd.

‘Werkgelegenheid, zegt-ie!’ schreeuwde Pete tegen het scherm. ‘Wanneer heb jij je ooit druk hoeven maken over werk-

gelegenheid, meneer Eton-en-Oxbridge?' Toen keek hij mij aan. 'Huh? Wat voor jongen? Wanneer?'

Dat doet hij altijd als je hem iets vraagt – eerst zegt hij iets anders, wat er helemaal niets mee te maken heeft, en dan beantwoordt hij je vraag met een wedervraag. Of twee wedervragen. Ik word er gék van. (Ook van jou, liefste Neddy. Maar gek van to-meloze liefde.) Als je mijn vader zou vragen: 'Pete, in welk jaar was de slag bij Hastings?' zou hij zeggen: 'Ze gaan snijden in de werkloosheidsuitkeringen. Ze zijn er in krap twee jaar in koopkracht vijf procent op achteruitgegaan. Tuig. Hastings? Waarom wil je dat weten? Waarom Hastings? Hastings was niets anders dan een botsing tussen krijgsheren en roverhoofdmannen. De enige slag waar je iets over moet weten is de slag tussen...' en dan zou hij niet meer te stoppen zijn. Hij wéét dat ik er gek van word. Het maakt Hillary schijnbaarlijk ook gek. Hoe dan ook, ik heb doorgezet.

'Die jongen die ik mee naar huis heb genomen,' zei ik. 'Hij heet Ned. Je kunt je hem vast nog wel herinneren. Hij zat voor zijn eindexamen. Hij is twee weken geleden in de Hard Rock geweest.'

'Die bekakte uitslover met zijn crickettrui. Wat is daarmee?'

'Hij is niet bekakt!'

'Vond ik wel. Vond jij ook niet, Hills?'

'Hij was in ieder geval erg beleefd,' zei Hillary.

'Precies.' Pete richtte zijn aandacht weer op die ellendige tv, waar je vader in beeld kwam terwijl hij een stel mijnwerkers uit Yorkshire probeerde toe te spreken, wat, moet ik zeggen, inderdaad erg om te lachen was. 'Moet je zien. De eerste keer van zijn leven dat die ouwe fascist ten noorden van Watford is geweest, durf ik te wedden. Behalve wanneer hij erdoorheen rijdt op weg naar Schotland om daar korhoenders uit te moorden. Niet te geloven. Niet te gelóven.'

'Moet jij nodig zeggen, wanneer ben jij voor het laatst noorde-

lijker dan Hampstead geweest?’ vroeg ik. Nou ja, schreeuwde ik. Wat terecht was, vond ik, want hij zat me gek te maken en hij kan soms zó’n hypocriet zijn.

Hillary zond me haar zo-spreek-je-niet-tegen-je-vader-blik en verdiepte zich toen weer in haar artikel. Ze schrijft tegenwoordig een column voor *Spare Rib* en is heel snel aangebrand.

‘Je bent blijkbaar vergeten dat ik in Sheffield ben gepromoveerd,’ zei Pete, alsof hij daarmee in aanmerking kwam voor de onderscheiding van Noorderling van het Decennium.

‘Daar gaat het helemaal niet om,’ ging ik door. ‘Wat ik bedoel is dat Ned toevallig de zoon is van die man.’ En ik wees met een triomfantelijke vinger naar het scherm. Helaas was op dat moment juist de presentator in beeld.

Pete keek me vol ontzag aan. ‘Die jongen is de zoon van Brian Walden?’ vroeg hij met schorre stem. ‘Ga jij uit met de zoon van Brian Wálden?’

Het schijnt dat Brian Walden, de presentator, parlamentslid is geweest voor Labour. Even had Pete een visioen van zijn dochter die uitging met socialistische royalty. Ik zag hoe zijn hersenen koortsachtig probeerden te berekenen hoeveel kans hij maakte om op slinkse wijze (schoonvaders onder elkaar) Brians vertrouwen en daarmee bij de volgende verkiezingen een zetel te winnen, en vanuit de tredmolen van de Onderwijsraad voor de Binnenstad van Londen op triomfantelijke wijze te promoveren naar de glans van het Lagerhuis en landelijke roem. Peter Fendeman, non-conformistische oproerkraaier en held van de werkende klasse, ik zag het hele droombeeld aan zijn begerige ogen voorbijtrekken. Walgelijk.

‘Hij niet,’ zei ik. ‘Hij!’ Je vader was inmiddels weer in beeld en beende met een stapel papieren onder zijn arm naar de deur van Downing Street nummer tien.

Ik hou van je, Ned. Ik hou meer van je dan eb en vloed van de maan houden. Meer dan Mickey van Minnie en Pooh van honing.

Ik hou van je grote, donkere ogen en je lekkere ronde kontje. Ik hou van je warrige haar en je knalrode lippen. Ze zijn echt heel rood, ik wed dat je dat niet weet. Heel weinig mensen hebben lippen die rood zijn als het rood waar dichters over schrijven. Die van jou zijn van het roodste rood, een roder rood dan waar ik ooit over heb gelezen, en ik wil ze helemaal over me heen, nu – maar o, hoe rood je lippen ook zijn, hoe rond je kontje ook is, hoe groot je ogen ook zijn, ik hou van jóu. Toen ik je daar bij Tafel Zestien naar me zag staan glimlachen, was het alsof je helemaal zonder lichaam was. Ik was in een pesthumeur de keuken uit gelopen en toen zag ik opeens die stralende ziel voor me. Die Ned. Die jij. Een naakte ziel die naar me glimlachte als de zon, en ik wist dat ik dood zou gaan als ik niet de rest van mijn leven met die ziel zou kunnen doorbrengen.

Maar ja, wat had ik vanmiddag graag gewild dat je vader vakbondsleider was, leraar op een middelbare school, hoofdredacteur van de *Morning Star*, Brian Walden in eigen persoon – allesbehalve Charles Maddstone, oorlogsheld, brigadegeneraal buitendienst van het Garderegiment, voormalig koloniaal bestuurder. En, bovenal, wat zou ik graag willen dat hij geen lid was van de ministerraad van een Conservatief kabinet.

Maar dat is onzin, hè? Dan zou jij niet jij zijn, toch?

Toen het tot Pete en Hillary allebei was doorgedrongen, keken ze van mij naar de televisie en weer terug. Hillary keek zelfs naar de stoel waarin je had gezeten toen je bij ons was. Met woeste ogen, alsof ze het ding liefst had laten ontsmetten en verbranden.

‘O, Portia!’ zei ze met wat ze vroeger een ‘theatrale stembuiging’ noemden.

Pete werd eerst zo rood als Lenin, slikte toen zijn woede en zijn gefnuikte trots in, en begon daarna uiteraard tegen me te Praten. Serieus. Hij had Begrip voor mijn puberale rebellie tegen alles wat ik had leren koesteren en geloven. Nee, sterker nog, hij had er Respect voor. ‘Weet je, in zekere zin ben ik trots op je, Porsh.

Trots op die strijdvaardigheid. Je verzet je tegen autoriteit en is dat niet wat ik je altijd heb geleerd?

‘Wat?’ krijste ik. (Ik moet eerlijk zijn. Er is geen ander woord voor. Het was ronduit krijzen wat ik deed.)

Hij spreidde zijn armen uit en trok zijn schouders op met een misselijkmakende zelfgenoegzaamheid die ik van mijn leven niet zal vergeten. ‘Oké. Je bent uitgegaan met die upper class-uitslover en je hebt je vaders aandacht. Pete luistert naar je. Laten we praten, goed?’

Ik bedóél maar...

Ik stond waardig op, verliet de kamer en begaf mij naar boven om na te denken.

Nou ja, dat is wat had ik móeten doen, maar niet wat ik deed.

Wat ik wél heb gedaan is schreeuwen. ‘Lazer op, Pete! Ik haat je! Je bent zielig! En weet je wat je nog meer bent? Een snob! Je bent een walgelijke, verachtelijke snob!’ En daarna beende ik de kamer uit, smeed de deur dicht, rende de trap op en ben boven een potje gaan liggen janken. De Voorzitter van de Onsterfelijken, om met Aeschylus te spreken, had zijn plezier beleefd aan Portia.

Puh! En nog eens puh!

Goed, ze weten het nu tenminste. Heb jij het al aan jouw ouders verteld? Die zullen ook wel tegen het plafond zijn gesprongen. Hun geliefde zoon gestrikt door een dochter van joodse, linkse intellectuelen! Als je trouwens een deeltijddocent geschiedenis aan de Polytechnische Hogeschool van Noordoost-Londen een intellectueel kunt noemen, wat ik persoonlijk sterk betwijfel.

Maar het zou geen echte liefde zijn, als zij niet op verzet stuitte, toch? Ik bedoel maar, als Julia’s vader Romeo om zijn hals was gevallen en had gezegd: ‘Ik raak geen dochter kwijt, ik krijg er een zoon bij’, en Romeo’s moeder had geglunderd: ‘Welkom in de familie Montague, mijn lieve Julia’, hadden ze het doek meteen kunnen laten zakken.

Hoe dan ook, een paar uur na die ‘akelige scène’ klopte Pete

aan mijn deur met een kop thee. Nauwkeurig blijven, Portia, nauwkeurig – hij klopte aan mijn deur met zijn knokkels, maar je snapt wat ik bedoel. Ik dacht dat hij weer met allerlei vervelende dingen zou aankomen, maar – nou ja, hij kwam inderdaad met iets vervelends, letterlijk. Hij had net een telefoontje gehad uit Amerika. Zijn broer, mijn oom Leo, blijkt gisteravond in New York een hartaanval te hebben gehad. Hij was al overleden voordat de ambulance er was. Heel triest. Oom Leo's vrouw Rose is in januari overleden aan baarmoederhalskanker en nu is hij ook dood. Hij was achtenveertig. Achtenveertig en overleden aan een hartaanval. Dus komt mijn arme neef Gordon hier in Engeland bij ons in huis. Hij was degene die de ambulance heeft moeten bellen en zo. Denk je eens in dat je je eigen vader onder je ogen ziet doodgaan. En hij is ook nog eens enig kind. Hij is natuurlijk helemaal radeloos, de stakker. Ik hoop dat hij ons aardig vindt. Volgens mij is hij heel orthodox opgevoed, dus ik vraag me af wat hij van ons gezinsleven vindt. Ons idee van koosjer is een bagel met bacon. Ik heb hem nooit ontmoet. Ik heb me hem altijd voorgesteld met een zwarte baard, wat natuurlijk idioot is, want hij is van onze leeftijd. Zeventien, achttien, in die buurt.

Maar het gevolg daarvan is dat er vrede is uitgebroken in huize Fendeman en ik de volgende week een broer heb met wie ik kan praten. Dan kan ik tenminste over jou praten.

Wat meer is dan jij ooit doet, o Neddy van me. 'Wedstrijd gewonnen. Wel aardig gespeeld, denk ik. Hard aan het studeren. Denk veel aan je.' Ik citeer nu de interessante stukken.

Ik weet dat je het druk hebt met je examen, maar ik ook. Maak je geen zorgen. Elke brief die ik van je krijg, doet me haast in zwijm vallen. Ik kijk naar de regels en stel me dan je hand voor die over het papier glijdt en dat is genoeg om me te laten kronkelen als een krolse paling. Ik stel me voor hoe je haar over je voorhoofd valt terwijl je schrijft en dat is genoeg om me... om me... daar heb ik het nog wel eens over met je. Ik denk aan je benen onder de ta-

fel, en miljoenen, triljoenen cellen bruisen en sprankelen binnen in me. De manier waarop je een puntje op een i zet doet me naar adem snakken. Ik houd de envelop tegen mijn lippen en stel me voor hoe jij hem dichtlikt, en mijn hoofd tolt. Ik ben een mal, maf, mesjokke, melodramatisch romantisch meisje en ik houd zielsveel van je.

Maar ik wou toch zó dat je volgend jaar niet naar school terugging. Ga er toch af, dan ben je vrij, net als wij. Je hoeft toch niet per se naar Oxford? Ik zou het vertikken om naar een universiteit te gaan die me zou dwingen op school te blijven als ik al was geslaagd en al mijn vrienden weg waren, alleen maar om een speciaal toelatingsexamen te doen. Wat verbeelden ze zich wel? Waarom kunnen ze zich niet gedragen als een normale universiteit? Ga met mij mee naar Bristol. Daar zullen we veel meer lol hebben.

Maar ik zal je er niet over aan je hoofd zeuren. Je moet doen wat je zelf wilt.

Ik hou van je, ik hou van je, ik hou van je.

Ik moest net aan iets denken. Stel dat je leraar kunstgeschiedenis die zaterdag niet met jullie naar de Royal Academy was gegaan? Stel dat hij met jullie naar de Tate Gallery was gegaan, of naar de National Gallery. Dan waren jullie niet in Piccadilly terechtgekomen en gaan lunchen in het Hard Rock Café en was ik nu niet het gelukkigste, tot-over-haar-oren-verliefdste meisje van de wereld geweest.

De wereld is... heel... hmm... (raadpleegt het boek over Thomas Hardy dat ze zou moeten zitten bestuderen)... de wereld hangt van toevalligheden aan elkaar.

Goed dan.

Ik zoen de lucht om me heen.

Liefs, liefs, liefs, liefs en nog eens liefs.

Je Portia X

Maar één X, want een quintiljoen zou nog niet half genoeg zijn.

7 juni 1980

Liefste Portia,

Dank je voor die fantastische brief. Na je (volkomen gerechtvaardigde) kritiek op mijn abominabele stijl van brieven schrijven wordt dit absoluut bloedlink. Bij jou lijkt het eruit te spuiten als een geizer (is dat correct gespeld?) en daar ben ik niet zo'n kei in. Bovendien is je handschrift absoluut volmaakt (zoals alles aan je, trouwens) en het mijne absoluut onleesbaar. Ik heb nog even overwogen om je extraatje te beantwoorden door wat eau de cologne of aftershave over de envelop te sprenkelen, maar ik heb niets. De lijnzaadolie waarmee ik mijn cricketbat insmeer kan je zeker niet verleiden, hè? Dat dacht ik al.

Ik vind het echt rot voor je dat je ruzie hebt gehad met je ouders. Zou het helpen als ik Peter (zo, het is eruit!) vertelde dat ik straatarm ben? We gaan nooit op vakantie naar het buitenland, mijn vader kan zich net deze school voor mij permitteren, en ik weet dat het niet erg links klinkt of zomaar de rest van zijn geld geeft hij uit aan heen en weer reizen tussen Londen en zijn kiesdistrict en pogingen om ons huis voor instorten te behoeden. Als ik broers of zusters had zou ik waarschijnlijk ('schijnwaarlijk', zou jij zeggen, waar heb je dat in hémelsnaam vandaan?) hun af-dankertjes moeten dragen, nu draag ik die van hém. Ik ben de enige jongen hier die op de dagen dat we ons schooluniform niet hoeven te dragen, rondloopt in een cavaleristenjasje en een rijbroek. Ik draag zelfs zijn oude strohoed, die bijna oranje is van ouderdom, en waarvan de rand rafelt. Toen mijn moeder nog leefde, breide ze zelfs sokjes voor me, alsof ze nog in de vorige eeuw leefde. Mijn vader mag dus een fascist zijn (ik denk oprecht van niet), maar dan een betrekkelijk arme. Ik heb hem verteld dat ik in Londen een meisje heb leren kennen en hij was erg blij voor me. Hij sprong helemaal niet uit zijn vel toen ik zei dat je op je

vrije zaterdagen in een hamburgertent werkte. Hij zei juist dat het klonk alsof je een ondernemend type was. En wat het joods zijn betreft – hij was erg belangstellend en vroeg zich af of je familie voor Hitler was gevlucht. Hij heeft iets te maken gehad met het Oorlogstribunaal in Neurenberg en... ach, ik wil helemaal niet zeggen dat mijn vader beter is dan de jouwe – ik vond je ouders heel aardig, eigenlijk – ik bedoel alleen maar dat je je geen zorgen hoeft te maken dat hij je niet goed genoeg vindt of zo. Hij wil jou heel graag leren kennen, en ik wil heel graag dat jij hem leert kennen. De meeste mensen denken dat hij mijn grootvader is, want hij is ouder dan de meeste vaders, als je begrijpt wat ik bedoel. Hij is een prima kerel, vind ik, maar ik besef dat ik absoluut bevooroordeeld ben. Hoe dan ook, hij is alles wat ik heb. Mijn moeder is gestorven bij mijn geboorte. Had ik je dat nog niet verteld? Mijn schuld. Ik was haar eerste kind en ze was bijna vijftig.

Wat een vervelend bericht over je oom in Amerika. Ik leef met je mee. Ik hoop voor je dat die Gordon een aardige jongen is. Het zal leuk voor je zijn om eindelijk eens een broer te hebben. Al mijn neven zijn een ramp.

Ik verlang verschrikkelijk naar de vakantie. Godzijdank is het examen achter de rug. Ik heb zo hard geblokt dat ik helemaal leeg ben, maar ik vrees toch dat mijn resultaten niet goed genoeg zijn.

Oersaai schoolnieuws, deel één: ik ben hoofdmonitor geworden.

Hoera!

We noemen het eigenlijk 'schoolaanvoerder'. Alleen voor het volgende semester, maar ik zal te hard moeten werken voor mijn toelatingsexamen voor Oxford om er echt iets aan te hebben. (Straks meer hierover.) Trouwens, als je zo oud bent als ik, verliest gezag elke glans. Het betekent gewoon veel werk en eindeloos vergaderen met het schoolhoofd en de monitoren – zo noemen we de prefecten bij ons, vraag me niet waarom.

Ten tweede: de Zeilclub gaat in augustus naar de westkust van

Schotland. De leraar die het organiseert heeft me uitgenodigd om mee te gaan. Veertien dagen: precies de twee weken waarin jij met je ouders naar Italië gaat, dus ook net de twee weken waarin we elkaar sowieso niet hadden gezien. De rest van de tijd zit ik op mijn vaders flat in Victoria en ik hoop dat je daar zo veel mogelijk bij me zult zijn! Krijg je weer werk bij de Hard Rock?

Maar goed. Oxford. Ik moet er ook niet aan denken dat ik in september weer hier zit terwijl jij dan zo vrij bent als een vogel. Als het aan mij lag, gaf ik er de brui aan en schreef me in voor Bristol, zodat ik bij je kon zijn. Je moet niet denken dat ik met alle geweld naar Oxford wil, het is alleen zo dat ik mijn vader vreselijk teleur zou stellen als ik er niet heen ging. Zijn over overgrootvader heeft op St. Mark's College gezeten, en elke Maddstone na hem. Er is daar zelfs een binnenplaats naar ons genoemd. Je denkt misschien dat ik daardoor eerder zou worden toegelaten, maar zo werkt het niet meer. Ik zal juist een beter examen moeten doen dan de rest, om te bewijzen dat ik op grond van mijn prestaties ben toegelaten, en niet vanwege mijn familieconnecties. Het zou zo veel voor hem betekenen. Ik hoop dat het niet wanhopig sentimenteel klinkt. Ik ben zijn enige zoon en ik weet gewoon hoe hij zich erop verheugt om mij daar te komen opzoeken, en om alle Colleges met me langs te lopen en me al zijn dierbare, oude plekjes te laten zien en zo.

Ik wou dat jij hiernaartoe kon komen. Zal ik je het volgend jaar binnensmokkelen als nieuwe leerling? Je hoeft alleen maar gilletjes te slaken en er leuk uit te zien, en daar ben je heel goed in. Nee, je ziet er niet léuk uit – je bent mooi, natuurlijk. Het mooiste wezen dat ik ooit heb gezien of ooit zal zien. (Maar in gilletjes slaken ben je wel heel goed.)

Ik ben wég van je brieven. Ik kan nog steeds niet geloven dat het allemaal waar is. Is dit echt met ons gebeurd? Andere jongens hier hebben ook een vriendinnetje maar ik weet zeker dat het voor hen heel anders is. Ze laten hun brieven lezen en hangen dan

de stoere bink uit. Dat wijst er toch op dat het alleen maar een spelletje voor ze is? Maar voor ons is het geen spelletje, hè?

Je had het over dat merkwaardige toeval dat onze klas naar de Royal Academy was gegaan en dat we, als we dat niet hadden gedaan, waarschijnlijk nooit in het Hard Rock Café zouden zijn beland. Wat een éng idee! Maar dan nog, toen je naar ons tafeltje kwam, zaten we daar geloof ik met ons zevenen en waarom ben ik jou juist opgefallen? Nog afgezien van het feit dat ik het in mijn stomme kop haalde om op te staan. Het spijt me erg dat ik je wat dat betreft moet teleurstellen, maar het was geen beleefdheid van me. Ik zag je en ik stond op. Het was een soort instinct. Je zult het wel volkomen krankzinnig vinden – het was alsof ik je al mijn hele leven kende. Sterker nog, nu ik erover nadenk, ik kon zweren dat ik wist dat je door die klapdeur naar buiten zou komen. Ik had me de hele dag al vreemd gevoeld, anders, als je begrijpt wat ik bedoel, en toen we eindelijk dat restaurant binnenkwamen, na twee uur in dat museum te hebben rondgesjouwd en eindeloos over Piccadilly te hebben gelopen wist ik gewoon dat er iets zou gebeuren. En toen jij naar ons toe kwam (je streek eerst nog zo grappig je schortje glad en keek of je pen achter je oor zat – ik weet het allemaal nog precies) ben ik gewoon overeind gesprongen. Ik had bijna ‘eindelijk!’ geroepen en toen keek je in mijn ogen en glimlachten we naar elkaar en was het bekeken.

Maar je moet de andere jongens ook hebben gezien. De meesten zijn toch langer en knapper dan ik? Ashley Barson-Garland was erbij, en die is twintig keer geestiger en slimmer dan ik.

Dat doet me aan iets denken... Ik heb vanochtend onder biologie iets onvergeeflijks gedaan. Het is een beetje ingewikkeld om uit te leggen en het zit me helemaal niet lekker. Het is niet iets waar jij over in hoeft te zitten, maar het was raar. Ik heb Barson-Garlands dagboek gelezen. Gedeeltes ervan. Zoiets heb ik nog nooit gedaan en ik weet ook niet wat me heeft bezielde. Ik vertel het je wel wanneer we elkaar weer zien.